

Výlet do Francie 29. 4. – 4. 5. 2010

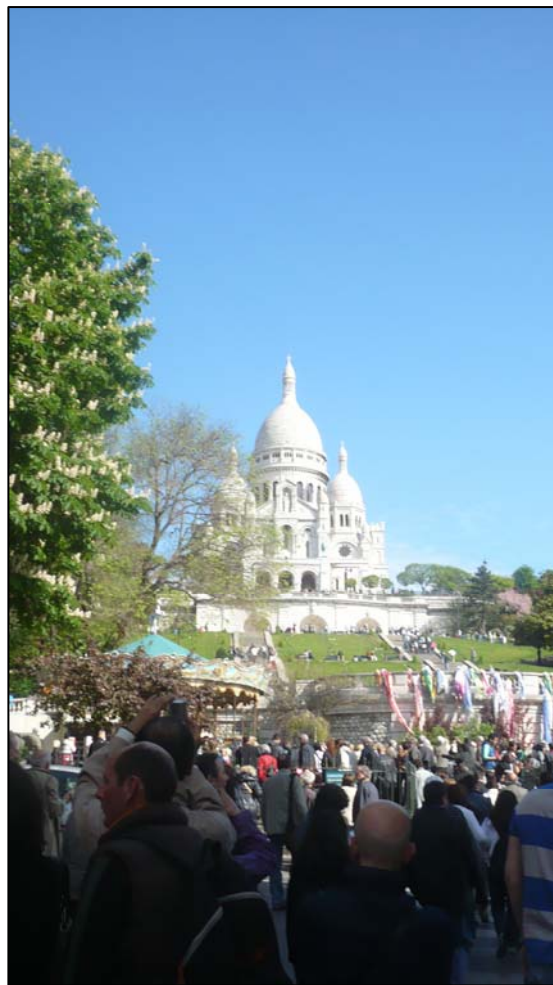
Konečně. Konečně je tu dlouho očekávaný den. Výlet do Paříže. Z Luhačovic vyjíždíme kolem 5. hodiny ráno směr Strasbourg. Je to francouzské město na hranicích s Německem. Do centra přijíždíme v šest hodin večer. Autobus nás vysadil u historické nádražní budovy, kam se jdeme samozřejmě podívat. Další památkou je katedrála Notre-Dame de Strasbourg. Je to monumentální budova vystavěná v románském a gotickém slohu. Po odborném výkladu následuje rozchod. A já si můžu koupit zmrzlinu! V cukrárně na náměstí si povídám s prodavačkou. Nakonec jsem se lámanou francouzštinou domluvila a zmrzka je moje! Při návratu k autobusu se kocháme historickým centrem. Po dlouhém hledání jsme přece jen narazili na správný hotel, kde jsme se právě ubytovali. Jsou tu malé třílůžkové pokojíky s krásnou růžovou koupelnou. Škoda jen, že jsme neviděli parlament.

Druhý den ráno

Sbalit věci. Honem na snídani. Nasednou do autobusu. A pokračovat směrem vpřed. Cestujeme už půl dne. Nevím, jak si mám sednout. Vidím ceduli Remeš. To znamená, že si nyní protáhneme nohy a půjdeme ke katedrále. Je opravdu překrásná. Ještě zhlédneme kostel sv. Jakuba, v němž jsou vitráže českého malíře J. Šímy. Vracíme se k autobusu. Už ta představa, že budu muset zase sedět mě děsí. Ale co člověk neudělá pro to, aby viděl Paříž? Ano, teď nás čeká poslední bod programu. Hlavní město Paříž! Nemůžu se dočkat! První zastávka tohoto krásného města je Louver. Dostali jsme úkol. Rozdělit se do skupinek po šesti a najít určité umělecké dílo. Každá skupinka má jiné. Tak vzhůru do boje. Náš obraz je ve druhém patře. To jsme už zjistili. Problém je ten, že nemůžeme najít schody. „Ne! Vidíte to co já? Výtah!“ Jsme ve druhém patře. „Tak a kudy teď?“

O 2 hodiny později. Jsme před Louvrem. Máme tu sraz. Svůj bojový úkol všichni splnili. I nám se nakonec povedlo obraz najít. „Jsme všichni? Ano.“ Rychle k autobusu a ubytovat se na předměstí. Trochu se rozkoukat a spát. Ráno se vstává a jde do centra.

Třetí den

Posnídali jsme a jdeme na zastávku metra. Musíme si koupit jízdenky. V centru používáme převážně pěší dopravu. Začínáme u baziliky Sacré Coeur, široké schody před touto krásnou

budovou z bílého mramoru pokrývají plechovky, střepy, noviny. atd. Prostě nepořádek. Slavilo se pálení čarodějnic. Dnes, protože je 1. května a Francouzi mají státní svátek, není tu nikdo, kdo by ty odpadky uklidil. Trochu mi kazí zážitek. Dalším cílem je Montmartr, místo umělců. Jsme před domem, ve kterém jednu dobu žil sám Pablo Picasso. Scházíme dolů z kopce. Jsme na největší bulvární ulici a již z dálky vidíme červený mlýn Moulin Rouge, nejznámější francouzský kabaret.

Teď jsme zas o kus dál. Katedrála Notre-Dame de Paris. A co by to bylo za 1. máj bez Eiffelovy věže?

Je večer. Bolí mě nohy. A jsem plná krásných dojmů.

Další den

Nestíhám zapisovat. Dnes jsme viděli Musée d'Orsay - bývalou nádražní budovu, La Sainte-Chapelle, Centre Georges Pompidou, Obelisk...

Den odjezdu

Po snídani balíme. Máme ještě chvíli, abychom zašli do místního supermarketu a koupili domů něco ze specialit francouzské kuchyně. Teď už dáváme své kufry do autobusu. Poslední zastávkou je moderní obchodní čtvrť La Défense. Je tady jeden ze symbolů Paříže. Archa. Stavba, která je postavená ve stejné přímce s Vítězným obloukem a obeliskem. Je tady krásně. Vůbec se mi nechce jet pryč. Poslední nádech pařížského vzduchu a vracíme se domů.

Cesta ubíhá rychleji. Jedeme přes noc a všichni jsou utahaní jak koťata.

04.05.2010 04:30 Luhačovice

Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu... doma v Luhačovicích. I když s tím deštěm to moc pravda není. :-) Každý se rozjíždí svým směrem. Teď už můžeme jen vzpomínat na krásnou Paříž a zážitky, které jsme tam prožili. A že jich nebylo málo!

Helena Šňupíková, 3. M

Hodina slohu v 1. K aneb Škola hrou

Vyznačená slova jsme si vytáhli z klobouku a během 15 minut jsme se pokoušeli vytvořit smysluplný text.

Báseň

V posteli ležela Jiřina
a na ní ještě **peřina**.
Noc je ještě **mladá**,
proto nejsem vdaná.
Každé ráno **směju se**,
za náhrobkem kryju se.
Za domem mám **moře**,
proto bydlím v noře.
Úkryt je to **hezký**
a já jsem za něj vděčný.
Jakub Janík, 1.K

Let do Ameriky

Těsně před obědem jsem byl ještě v **peřině**.
Abych stihl autobus, musel jsem být **rychlý**, jelikož
jsem se chystal letět do Ameriky.

Cestou jsem si **maloval** a při přelétání nad
mořem jsem měl opravdu **pěkný** výhled. Na oběd
jsem měl **přírodní** řízek. Ještě jsem stihl zhlédnout
film a musel jsem **se smát**, až jsem se za břicho
popadal. Pak už jsem ale neměl co **dělat**.

Při vystupování jsem si všiml **mladého** páru
v těsném objetí, který byl očividně šťastně
zamilován.

Jakub Janík, 1.K

Ranní ptáče

Petrík velmi chtěl jet na prázdniny k **moři**. Vždy večer, jak už ležel v posteli, zachumlaný pod **peřinou**, představoval si, jaké krásné věci by mohl **dělat**: každý den jíst zmrzlinu, **malovat** obrazy, koupat se v moři, jezdit na **rychlých** strojích, pozorovat **přírodní** úkazy a možná se i **zamilovat**.

Vtom mu jeho představu ale někdo narušil. „No to je **pěkné!**“ zvolala maminka, vcházejíc do Petrova pokoje. „Je dvanáct hodin a ty jsi ještě stále v posteli. To se mi vůbec nelíbí, víš, jak by se ti dědeček **smál**? On, když byl **mladý**, musel vstávat vždycky před pátou a ty jsi mu vždycky opakoval, že jsi také ranní ptáče.“

Petrovi se toto nařčení vůbec nelíbilo, a tak se snažil polepšit. A skutečně, od té doby vstával vždy před devátou hodinou.

Veronika Jaroščáková, 1. K

Letní prázdniny

Léto – jistě nejoblíbenější období všech školáků, studentů, ale také učitelů. Představa, že již za pár chvil budu mít dva nádherné měsíce volna mě dostává do nepopsatelně krásného stavu.

Mé tělo i duše doslova prosí o chvíli klidu, oddechu a relaxace.

Všechn ten stres, námaha a vypětí, vše náhle opadne jako listy stromů při silné bouři.

Nastane klid, božský klid.

Nechám se unášet ve víru léta do zcela jiného světa.

Do míst, kde neplatí, že bez práce nejsou koláče.

Tam, kde převládá zábava nad prací.

Zavřu oči a sním...

Slyším hlasy: „Tak pojď. Nech se unést. Neboj se.“

Cítím doteky sluncem prozářené krajiny, jak mne přitahuje k sobě blíž.

Doslova se vznáším těmi božskými myšlenkami.

Ale, když vtom, oči se otevrou a představa odlétá, ach, už jen dva měsíce zbývají do léta!

Alena Mokrošová, 1. K.

Hra pánů

Jak jsem jej milovala.

Připadá mi to jako včera, kdy jsem potkala Pavla. Byl mladý a ambiciózní, plný snů a svět mu nabízel spoustu možností. Bože, jak jsem ho milovala. Bohužel, je to již dávno. Vše se rozplynulo, vše šlo do kelu s jedním slovem, alkohol.

Sedíme v potměšilé kavárně, skrz okno prosakuje paprsek slunce, ve kterém poletuje drobný prach.

„Pavle,“ chytám ho za ruku a snažím se mu pohlédnout do očí. Upřeně zírá na kulečník.

„Pavle, pojď domů,“ se slzou na krajíčku ho prosím. Nereaguje, nevnímá. Stále upřeně zírá na ten stůl. Je тихо a Pavel je jako socha. Sedí bez známky života. Rozpláču se.

„Proč, Pavle? Proč? Nezahazuj svůj život!“ Ale má snaha je zbytečná. Krátce se na mě podívá, spíše jen přelétne očima, poté se zvedá a odchází ke kulečníku. Lehkými doteky prstů přejíždí po plátnu. Vychutnává si hebkou látku na této pro něj božské věci.

Vím, jak ho měl rád. Kulečník. Hra pánů. Vždy, když ho hrával, v očích měl jiskry života a radosti. Hrozně ráda jsem ho pozorovala. Byl tak svůdný a neodolatelný, když hrával kulečník. Jak jsem jej milovala.

Je to ale dávno. Nyní kulečník nehrává. Alkohol způsobil třes jeho rukou. Třes, který vám nedovolí hrát.

„Pavle, ještě je čas,“ opět prosím, když přicházím ke kulečníku, „vím, že nechceš, aby to dopadlo takhle. Pomůžu ti. Společně to dokážeme!“ Poslední slova skoro vykřiknu. Nereaguje. Odpovědí je mi pouze doznívající výkřik, jenž se ztrácí v útrobách baru.

„Cožpak, ty to chceš? Zahodit svůj život? Jen tak?“ přistupuji až úplně k němu. Naše tváře jsou od sebe pouhých pár centimetrů. Ani nyní se mi nepodívá do očí.

„Pavle,“ chytám ho za ramena a silně jím třesu. Pláču! A až nyní zvedá oči, ty zubožené a prázdné oči. Ty opuchlé oči. Bezbarvé a mdlé. Mrtvé.

Je konec. Pavel vzdává svůj boj. Boj, který nikdy ani nezačal. To já ano. Bojovala jsem za něj, snažila se. Zbytečně. Je konec.

Hlava mu opět spadla ke kulečníku. Mlčel.

„Sbohem, Pavle,“ odcházím. S nadějí se ještě otáčím ve dveřích a pohlédnu na něj. Obraz však zůstává stejný. Pavel prohrál svůj boj.

Ještě toho roku jsem pokládala kytici na hrob. Plakala jsem, ale byla jsem i ráda. Pavlovo trápení skončilo, i když bylo zbytečné. Naprosto zbytečné.

Stále ho vidím, jak stojí u toho kulečníku.

Jak jsem jej milovala.

Filip Náplava, 3. M

Brusel 2010

Díky účasti v soutěži Creative & Innovation Challenge ve Zlíně, kde jsem obsadil spolu se čtyřmi studenty 1. místo, jsem měl možnost odletět do Bruselu, a reprezentovat tak Českou republiku na finále mezinárodní soutěže Social Innovation Camp 2010. Hlavním úkolem soutěže je splnění daného zadání v týmu, který se skládá ze studentů z různých zemí Evropy, naučit je pracovat v týmu, rozvíjet jejich jazyk, získat plno zkušeností, zážitků a především poznat stejně kreativní lidi a nové kamarády.

Letošním zadáním bylo vytvořit sociální produkt či službu, zpracovat veškeré financování, marketing, propagaci vymyšleného produktu či služby, ale i tvorba prezentace a její přednes. Hlavní kritériem byla inovace, kreativita a také týmový duch. V týmu, který mi byl přiřazen, jsme se sešli studenti z Norska, Španělska, Itálie, ale i Dánska. Náš tým jsme nazvali The Wave Team a naší službou byla sociální síť, jež by sdružovala studenty se stejným zaměřením z celého světa a umožňovala by jim si navzájem pomáhat, komunikovat a seznamovat se. I přes velké úsilí a jazykovou bariéru, která byla na soutěži tím nejtěžším, jsme se ve finále s naší službou neumístili. Zklamaní jsme ale rozhodně nebyli, měli jsme skvělý pocit z toho, že jsme to přes všechno zvládli na výbornou a odvedli skvělou práci.

Každý večer a nakonec i celý poslední den jsme měli možnost programu dle vlastního výběru a díky tomu jsme mohli poznat všechny možné druhy krás Bruselu ať už v podobě

překrásného náměstí, památek, všemožných uliček, vynikajícího jídla a dezertů, nebo skvěle uvolněné atmosféry, která na vás čeká na každém rohu ulice.

Soutěž Social Innovation Camp 2010 byla pro mě obrovská zkušenost, ale především báječně strávené tři dny na které budu velice rád vzpomínat. Pokud se vám tedy někdy naskytne možnost účastnit se některé z podobných soutěží, rozhodně neváhejte a „běžte do toho“, protože se vám tak otevřou další nové dveře a za těmi už je to jen pár kroků do světa.

Libor Stuchlík, 3. M

Poslední prázdniny

Mezi topoly, jež tiše stály kolem trati, míhalo se rudé zapadající slunce. Jeho skomírající paprsky matně probleskovaly mezi droboučkými zelenými listy, s nimiž si pohrával lehký vánek stejně jako s mými vlasy, trčícími ven z okénka vagonu. Stál jsem v kupé, téměř zbožně vnímající tu nádheru.

Krajina se náhle změnila. Louky s topoly byly vystřídány malou vesničkou, schovanou v údolí mezi hustými lesy. Mé srdce se rozplesalo. Poprvé po letech studií a snaze uchytit se v Praze, vracel jsem se domů. Náhle tisíce vzpomínek tančilo v baru Vzpomínka. Jak jsme si hrávali na četníky a zloděje... nebo Indiány... To se vždy nasbíraly šišky, ty poté tvořily municí, díky níž chránili jsme své území, v mém případě sestávajícího ze čtyř pařezů na malé mýtince. Území se vždy snažil dobýt Tonda Šulajů. Uměl se dobře prát a jeho rány daly vždy jasně najevo, že území získal právem. Jak mi jeho levý hák chyběl, když se tenkrát utopil.

Vlak s trhnutím zastavil. S malým černým kufříkem vydal jsem se vstříc své minulosti.

Na nádraží se s vůní karbolky mísila vůně smůly a dřeva. Úzká kamenitá stezka, svažující se dolů do vesnice, byla mým mlčenlivým průvodcem.

Uvítal mne psí štěkot. Jaká příjemná změna po štěkotu mé domovnice. Je zvláštní, že člověk postupem času mění seznam věcí, které nesnáší. Většinu věcí stejně jednou přesune do kolonky „snesu“ nebo „je mi to docela příjemné“.

Pohládívše Alíka po srsti, ruka má natáhla se po mosazné klice. Dveře odkryly další vzpomínky. Náhle se vedle mě honili dva kluci, hádající se při tom o dřevěný prak. Obraz zmizel, ale okamžitě jej nahradil další. Mladý muž s velkým kufrem schází ze schodů.

Odjíždí na studia. Tenkrát cítil ve svém odjezdu možnost. Šanci. Nový život. Trpce jsem se usmál. Kdyby jen věděl, jaké zklamání na něj čeká. Ano, byl jsem to já sám. A teď opět stojím na prahu domu, který jsem již nikdy nechtěl vidět. Stojím tu s prošedivělými skráněmi a umučeným srdcem. Zklamán. Lidmi. Životem.

Oči bloudily po známých věcech. Prázdné lahve od vína. Ty pil otec vždy v altánu, petrolejovou lampu zavěšenou na jednom starém trámu. Při každém hltu zavíral oči a s každým polknutím cítil chuť jeho země... Anebo deštník, jehož látka již je potrhaná, a dírami jde vidět kovovou konstrukci. Ten si maminka brávala jen k béžovému kabátu, jenž teď visel prožrán od molů ve skříni bez dvířek.

Ztěžka jsem dýchal a drže se za srdce, opřel jsem se o zeď. Již chápu, proč mne to tak volalo a táhlo domů. Přijel jsem, abych zde zemřel. Jak říkal dědeček: „Jednou, možná mi teď nevěříš, ale časem to poznáš sám. Budeš tak unavený, tak unavený a nespraví to ani sklenka vína, že se rozhodneš udělat si prázdniny. Ty budou dlouhé. Nikdy nekončící. Poslední prázdniny.“

Lucie Vlková, 1. K